

Աղօթողը պէտք է լինի անկեղծ և երկեղած (Սղմ. Ճնե. 18, 19), ոչ երբեք ամբարիշտ (Առակ. Ժե. 23), պէտք է նաև արատաւորուած ըլլան ձեռքերը՝ որոնք վեր կը բարձրացունին աղօթքի ատեն (Ա. Տիմ. Բ. 8)։ աղօթողը պէտք է լինի ճշմարիտ հաւատացեալ (Մտթ. ԻԱ. 21, 22), պէտք է լինի անվերապահ՝ Աստուծոյ սիրոյն մասին իր ունեցած վստահութեան մէջ (Ա. Թովհ. Ե. 14, 15), պէտք է լինի երկմիտ և վարանոտ (Թակ. Ա. 6, 7)։

Պէտք է անտեսել բնաւ թէ ճշմարիտ աղօթողները հոգեկան մեծութիւններ էին

խկապէս։ բայց այս մտածումը հարկ է ուր տոսկում պատճառէ մեղի, կարծել տալով թէ անհաւասարելի են անոնք։ Ձեզիւ մարդ էր իբրեւ զմեզ չարչարելիս։ Անոնք մեզի պէս, այսինքն նոյն բնութիւնը ունեցող մարդեր էին, բայց կարողացան հրաշքներ գործել բարոյական և ֆիզիկական կեանքին մէջ, որովհետեւ զիտցան և կրցին աղօթել, աղօթող ըլլալ։ Աղօթող ըլլալուն կամքն է որ մարդուն մէջ կը բանայ մեծութեան եւ զօրութեան սկիզբը, ճշմարիտ և մեծագոյն աղօթողները միայն կրնան լինիլ մեծ եւ իրական գործիչներ։

Թ. Ե. Գ.

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՄԱՐԻԱՄ ՄԱԳԴԱՂԻՆԱՑԻ

Երբ Մագգաղինէ լռեց թէ մարդերը իր խօսքերուն
Կենքարկէր հրաշուի մի երիտասարդ, պարզ ու գեղանի,
Անոր համար կոյսը խօլ՝ գիւեքներ մնալէ վերջ անում,
Ցանկաց դժոխային իր հրաշքներուն ենթարկել զանի։

Սոսկ գոռոզութիւն, Եւայի դըստեր գոռոզութիւն լոկ,
Կը նեքընչէր զայն. ու Աստուծոյ հետ չափուիլ ուզելով
Ճամբայ ելաւ ան, հրաւառ այտերով, սիրտն հրաբորբոք.
Եկաւ անոր, ոյր վըրայ հիացեր էր երազախրոով։

Կը յուսար շինել ան իր մագերէն խարտեա՝ ոսկեթել,
Անոր ոտներուն, ձեռներուն, հոգւոյն համար մի կապանք.
Սասանին յաղթողը միթէ կըրնա՞յ կընոջ մ'ալ յաղթել.
Ու, գողըրդալով գոռոզութենէն, մըրմընչեց, «Երթա՛նք»։

Եկաւ ան. առջեւը խոնարհելով անոր, ըսաւ. «Տէր,
Թո՛ղ որ ոսկերուդ վրայ մերկ հեղում անոյշ բուռումներս».
Ու, խաբէօրէն, կը պարզէր անկեղծ նայուածքի ձեւեր,
Մինչ հոգին ըմբոս ու ապերասան կը մընար իր ներսն:

Յիսուս, խաղաղիկ, ժըպտեցաւ ի սես գոռնիկ այդ սուսին.
Ու, զրիտօր, զըւաւ թոյլ — ընդունելով ճշուածք իրեն —
Որ սարսուռոյ մարմնոյն վրայ մուսկն ու նարգոսն անուշահոտին.
Բայց միտէն կ'ըսէր. «Աստուած իմ, փրկես' ըզմեզ ի չարէն:

«Ձգայական սիրով ինծի գալ ուզողը թո՛ղ գայ, գա՛յ ինքն,
Իր գորովանքին ամբողջ ինքնամեծութիւն ինծի ելլէ թո՛ղ.
Բոլոր համբաներն վարի կուգան հուսկ յետոյ իմ երկինքն,
Քանի որ քու ձեռքդ եղաւ հոգին նիւթին հետ կապողն»:

Ու նըւանելով ճաժանքն ու սարսուռը իր ջիղերուն,
Որ իր ոսկերուն վրայ կը վազէին ճափ հեւքի մը ճակ,
Յիսուս երազն իր կը շրջէր սիրքը Մագդաղիմացոյն,
Որ, յուսիկ, քակեր էր իր վարսերուն հիւսքը բովանդակ:

Ի զուր սա անոր մերկ ոսկերուն վրայ փրոնց իր բերանն,
Գարշապարներէն մինչեւ բոյքին ծայրը պագաւ մէկ մէկ.
Աչքերը երկինքն, արեւին դարձած, կը մըսածէր ան.
«Փրկե՛նք ինձ զըպչող միսին մէջ գերի ինկած սա սիրսն հե՛ք»:

Ու այդ մարմնեղէն համբոյրին ներքեւ, ոսկերը Տէրոջ
Կը նանձանչէին ծըռած այս կընոջ երեսին վըրայ,
Որ, կանգուն, ուղիղ մըտով, ի վերջոյ, ըսաւ անգողողոջ:
«Ա՛խ, յաւերժին մէջ ես պիտի սիրեմ ըզմեզ, Տէր, մեղա՛յ»: